

„Plečník vytvořil něco nového, co má atmosféru a opravdového ducha,“ říká Simona Postlerová

29.02.2016

Přední herečku Divadla na Vinohradech Simonu Postlerovou netřeba více představovat. Na kontě má stovky televizních i divadelních rolí, svůj hlas propůjčuje známým tvářím světové kinematografie, k tomu miluje charismatické ulice Prahy 3.

Jdete přímo z divadelní zkoušky?

Ano. V únoru máme premiéru, zkusíme Nepřítele lidu. Tato Ibsenova hra je velmi zajímavá, dotýká se společenských vztahů, míry slušnosti a okázalosti. Zachází i do roviny, kam až může zajít zpupnost, pýcha lidí a neschopnost naslouchat. Dále se zabývá politickou situací a děním - vše se zázračně opakuje s ohledem na to, že Ibsen toto drama napsal koncem 19. století. Také se dotýká rodinných vztahů, otázek obětování se, držení pospolu, netrpělivosti až po rozpad rodiny. Navíc jsem ve výborné herecké společnosti - Igorem Barešem a Ivanem Řezáčem. Jsou to fantastičtí herci. Igor Bareš mi dělá společnost i na poli dabingu - společně pracujeme na seriálu Dům z karet. Skvělý seriál a práce na něm byla velmi poctivá, až luxusní.

Je podle vás poptávka po takovém typu politického seriálu, jako je Dům z karet? Mám pocit, že v našich médiích převažují stále seriály, které mají spíše odpočinkový charakter...

Skoro bych řekla, že poslední dobou ano. Někdy tomu ale nerozumím. Na jednu stranu divák nadává na tuzemské seriály, že jsou ploché, černobílé, pohádky, které se hrají na první dobrou, na druhou stranu se ale na to dívají. A i ten Nepřítel lidu je o té většině a ptá se: Kde je ta pravda?

Tuhle otázku slyšíte asi mockrát, stejně se zeptám: Které role vám sedí víc? Kladné, nebo záporné?

To se takhle nedá říct. Záporná postava je výraznější než kladná, tudíž je snadnější. Zahrajte ale kladnou postavu, aby byla skutečně dobrá bez plagiátorské svatozáře? A aby byla pravdivá, že jí divák uvěří v řeči i činech? Člověk není přece ani kladný ani záporný - vnitřně se v něm mele obojí.

Existuje role, s kterou jste se dokázala vnitřně zcela ztotožnit?

Těžko říct, možná Nina v Maškarádě. Bylo to silné představení, na které ráda vzpomínám. Nebo i Kdo se bojí Virginie Woolfové - tam jsem hrála Drahunku. Cení si hlavně režisérů, jako jsou Jiří Menzel, Radek Balaš, Petr Kracik, Petr Novotný nebo Ladislav Smoček, s nimiž jsem měla hodně co do činění. Moc jsem měla ráda roli Muriel v Apartmá v hotelu Piazza v režii Martina Stropnického a také vzpomínám na roli Annie v Jistě, pane ministře.

Ted' se zeptám naopak: které z představení, kde jste hrála, vás naopak zklamalo?

Nemůžu říct, že bych byla někdy zklamaná ze samotné hry. To snad ani nejde. Spíše mě překvapilo brzké stažení hry z repertoáru dramatu Poslední z Haussmanů Stephena Beresforda. Hořké téma z rodinného prostředí, nebyl tu ale žádný pesimismus, naopak to dopadlo dobře. Dodnes tomu nerozumím. Kdo tam ale byl, říkal, že je to nádhera.

Nevyhledáváte ale jen velká jeviště - hodně se povídalo o vašem angažmá v divadle Ungelt.

Čím se podle vás liší malá a velká divadelní scéna?

S Alenkou Vránovou to byla fakt jízda, moc jsem si to užívala. A rozdíl? Diváka máte v Ungeltu v podstatě na jevišti, v jednom pokojíčku. O to víc je vztah mezi hercem a divákem intenzivnější.

V Divadle na Vinohradech jste již před dvacet let. Jste tu šťastná?

Ano. Z Národního divadla do Vinohradského jsem se dostala díky Jiřině Jiráskové. Sešli jsme na kafe v roce 1992, nabídla mi moc pěknou roli, já ale byla v sedmém měsíci těhotenství. V červenci jsem porodila, od října již zkoušela a teď je to pomalu můj druhý domov. No a Prahu 3 znám již od svých osmnácti let. Než jsem nastoupila na DAMU, bydlela jsem u babičky na rozhraní Vršovic a Vinohrad. Celou tu dobu - deset let - jsem chodila přes Flóru a Jiřák až dolů do centra. Na Flóře má Národní divadlo zkušebnu kostýmů, já celou tu dobu chodila tu štreku pěšky kolem vily Horníčka, jen abych se kochala okolím. Vždycky jsem si říkala: tady je to krásný! Tady bych chtěla žít! A náhodou se mi to poštěstilo.

Které místo máte tady nejradši?

Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně. Kázal tam tenkrát páter Jiří Slabý, což bylo něco neskutečného. Měl obrovské charisma i díky tomu, že byl psychiatr, ve spojení s duchovnem a spiritualitou to byla skvělá kombinace, zvláště když otevíral i filosofická témata. Také na pátera Fialu vzpomínám moc ráda. A samotný kostel? Paráda! Plečnik vytvořil něco nového, co má atmosféru a opravdového ducha. Architektonicky to odpovídá celé Praze - taky někde máte na Starém Městě gotiku, za rohem renesanci, přes náměstí baroko - tak proč se bát Plečnika? No a samozřejmě, sídlí tu i moje nejoblíbenější Žižkovské divadlo Járy Cimrmana.

Měla jste někdy možnost točit něco s autorským duem Svěrák/Smoljak?

Kdepak, filmy netočím. Televizní inscenace, seriály, divadlo ano, film do kin jsem natočila pouze jeden.

Jak si to vysvětlujete?

Asi mě film nemá rád. (smích) Nikdo mě neobsazuje, nepátrám po tom, je to asi svět jen pro sebe. Vůbec si ale nestěžuju. Jestli jsem zaškatulkovaná jen v jednom žánru, netuším. Já bych šla do všeho, ničemu se nevyhýbám.

Zato jste zaujala i jako zpěvačka. Neplánujete do budoucna vydat nějaké vaše nahrávky?

Zpívám moc ráda, měla jsem roli v muzikálu Chicago, a to jsem si fakt užívala. Prioritou je pro mě jeviště, zájezdovky s divadlem, dabing, občas nějaká televize, ale kdo ví, třeba to vyjde?

Simona Postlerová (nar. 1964) má vystudovanou pražskou DAMU. Ještě na škole hostovala v Národním divadle (1986) a o rok později zde dostala angažmá. Od roku 1992 naplno hraje v Divadle na Vinohradech, ale objevovala se i v Hudebním divadle v Karlíně a hostuje i na jiných scénách např. v Divadle Ungelt. Kromě hereckého a pěveckého nadání ještě zúročuje svůj hlas v dabingu (Audrey Hepburn, Cate Blanchet, Monika Bellucci). Zahrála si v televizních seriálech Hotel Herbich, Ordinance v růžové zahradě, Četnické humoresky, Ošklivka Katka, Nemocnice na kraji města po dvaceti letech. Na obrazovce je známá z inscenací Nezvěstný, Stará láska nerezaví, a z filmů Tři dámy s pistolí, Bankrotáři, Velký případ, O zámku v podzemí.

Text: Martin Hošna